

TEXT DE LA XARXA CRISTIANA LLEGIT A LA CASA DE CULTURA, EL 19 DE SETEMBRE DE 2003, COMMEMORANT ELS TRENTA ANYS DE L'ASSASSINAT D'EN JOAN ALSINA

“Abir llegiem el Deuteronomi. La fe d'Israel és la fe d'un Déu que es compromet en l'alliberament dels pobres i dels oprimits”

“Només podem col.laborar en la creació d'un món nou en la mesura que hi estiguem ficats”

“Perquè perdre vol dir deixar de tenir i començar a ser.”

“Si el gra de blat no mor, no dona fruit”

Aquestes paraules i expressions recollides de textos de Joan Alsina ja denoten clarament el seu estil i tarannà. El d'un home cristià obert, capaç d'escoltar i estar, enmig de la gent. Un home compromès, compromès amb els pobres i oprimits, per això es va fer obrer, sindicalista i es va fer poble, poble sobretot. Un home que va fer de la seva vida un servei total als altres. Un consiliari, engrescat a fer créixer la fe dels qui el voltaven. Un home de frontera, per impregnar l'església de poble i el poble d'evangeli. Un home que no volia privilegis, per córrer la mateixa sort que els seus germans treballadors. Un home que va entendre que Jesús no és neutral, i per tant, tampoc ho pot ser la seva església. I d'aquesta experiència de fe profunda en el Crist en sorgeix el seu compromís social i polític i el seu compromís d'església. Joan Alsina va ser per damunt de tot un home d'esperança.

Les persones i entitats de la XARXA Cristiana de la nostra diòcesi volem seguir l'estel·la del testimoni d'en Joan. La seguim des de la nostra prioritat i implicació en les causes de la Justícia i la Solidaritat i des de l'esperit de renovació de la nostra església, oberta a les realitats i reptes del nostre món. En aquest afany vam prendre com a punt de partida de la XARXA, el compromís amb la nova immigració a les nostres comarques, expressat en el manifest "Immigrants, nous gironins". La implicació amb la Coordinadora de ONGs i els col·lectius d'immigrants en la exigència dels "Drets Humans per tothom i a tot arreu". La lluita per la Pau amb la Plataforma Gironina des de l'Afganistan a l'Iraq, passant per la Palestina i la Jornada de les 10 hores a la Catedral. El suport als presos, la millora de les presons i a una acció de l'església al seu servei. Tot plegat, per impulsar i fer present el compromís socio-polític dels cristians en la nostra societat.

El testimoni d'en Joan Alsina ens dona força per viure una església al costat de les persones, de les seves problemàtiques i també de les seves alegries, una església que lluita per fer real la pràctica dels valors evangèlics, una església on es pugui reconèixer el missatge de Jesús de Natzaret. Per això com a XARXA cristiana hem proposat i impulsat la “vida de comunitat” i l’ “opció preferencial pels pobres” com a eixos del nostre dinamisme eclesial i de la participació en el relleu del bisbe de la nostra diòcesi.

Tot resseguint Pere Casaldàliga, demanem a en Joan que "pregui per nosaltres", per refermar el nostre compromís i per esperonar-nos a afrontar els reptes dels moments que ens toca viure, com ell ho va fer.

Benvolgut Joan:

Ajuda'ns a comprometre'ns com tu. Ajuda'ns a viure la radicalitat de l'Evangelí, fent-nos a Catalunya, a Xile, al Brasil, a Amèrica, a Espanya..."carn i realitat" com el Verb. Malgrat l'escàndol d'aquells que no poden tolerar la veritable encarnació, ni entendre la paradoxa de les Benaurances!

Ajuda'ns a comprendre que " des d'un canvi d'esperit davant la vida", hem d'assumir la "revolució" total, en la qual participem.... passivament, reaccionàriament o discretament.

Ajuda'ns a descobrir el rostre de Déu en el rostre de l'home, " a través de lo humanamente absurdo de nuestra vida", **empesos i estintolats en aquella fe esperançada** que, lògic i utòpic – fidel-, et dugué a la mort.

Ajuda'ns, els sacerdots – i els bisbes – d' Amèrica (i del món, si ho prefereixes), a ser sacerdots sense deixar de comprometre'ns políticament fins –qui ho sap?, qui no ho sap?- a l'efusió de la pròpia sang.

Ajuda'ns al teus catalans de Girona i als meus catalans de Barcelona, i els de Lleida i Tarragona, i els de tots els països catalans, a "desequilibrar" una mica el seny excessiu de la nostra tradició amb la follia de la creu i la utopia del món nou. Treuenos del nostre raconet pairal, a base d'Agermanament i de col.laboració missionera, i d'acció política amb tots els pobles d'Espanya, i d'Europa, i d' Amèrica, i del món,... essent alhora cada cop més poble català i Església de Catalunya!

Ajuda a obrir els ulls de tots els qui adoren el "vedell d'or" de la nostra estrafeta societat de consum de tal manera que comencin a veure que els amics, i la pau, i la llibertat, i la justícia, i l'Evangelí, " no es fabriquen, ni es venen", com tu recordaves tot citant l'escriptor Saint-Exupéry!. Obliga'ns a dansar en aquell joc de paraules i de vida, del "ser" i del "tenir", que tu maniobrades tan enginyosament amb el pols ja pròxim a la mort!

Contribueix segons les teves possibilitats, allà on ja regnes amb el Senyor ressucitat, perquè l'Església que s'anomena dels pobres o del Tercer Món, alhora denunciï la misèria que oprimeix, anunciï la pobresa que allibera. Al Tercer Món, i al Segon, i al Primer.

Tu ens encoratges a la solidaritat humana i a la consciència eclesial: "Enteneu ara el que significa els Cos de Crist? Si nosaltres ens ensorrem, és quelcom de la vostra esperança que s'ensorra. Si de les cendres assolim la vida de nou, no és quelcom que neix de nou en vosaltres". Ajuda'ns a fer i a ser Humanitat-Església, solidàriament.

Amb una consciència més explícitament cristiana que la del teu president Salvador Allende, tu vas morir com ell heroicament, val a dir, conseqüentment, segur "de que mucho más temprano que tarde, de nuevo se abrirán las nuevas alamedas por donde pase el hombre libre para construir una sociedad mejor" **Apa, Joan, abranda'ns la flama del coratge i de l'esperança que tantes vegades se'ns apaga, covards de nosaltres!**

Deixares el teu testimoni espiritual –el teu "comiat", al costat de la Litúrgia de les Hores –com a sacerdot en comunió amb l'Església-, d'un quadern de "Qüestions de Vida Cristiana" –com a fill legítim de Catalunya que desperta des dels cims de Montserrat-, i

d'un llibre del mestre Paulo Freire, pare del poble d'aquesta Amèrica que lluita per redreçar-se conscient i lliure...

Agraïm aquesta providencial casualitat.

I, per acabar, recorda'ns de tant en tant que tot això que expliquem de tu, ... que tot això que vas viure “no s'improvisa”.

Ah, sí ! I també recorda a la Santa Mare Església que no és honest, aquí baix, voler fer “equilibris”, que la vida es dóna, tota, al costat dels qui més malament ho passen i que l'Evangelí demana d'estar al costat de tots els homes i dones que pateixen injustícia i demana denúncia constant de les forces que cometen aquestes injustícies i provoquen la fam, la pobresa i la mort.

Aquest és el treball de la Xarxa.

Amén. Al teluía.